

Военен клуб Айтос - работа в името на Родината

Ярослав Коюмджиев

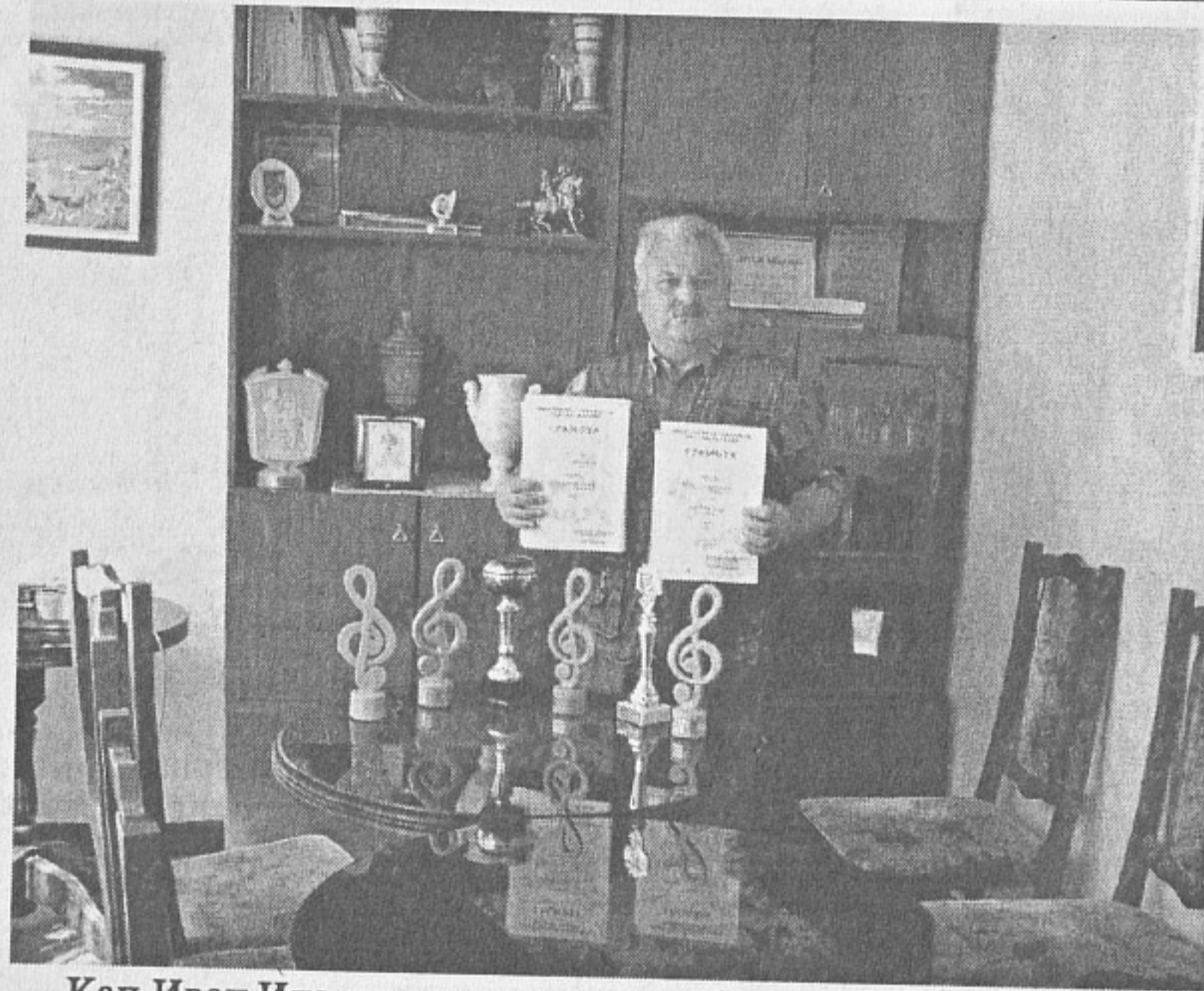
областен секретар на СОСЗР
за Бургаска област

Разказът ни за дейността на Военен клуб - Айтос ще започне с представянето на неговия ръководител о.з. капитан Иван Иванов Иларев - секретар на СОСЗР-Айтос, ръководител на клуб "Краезнание" и началник на Военен клуб - гр. Айтос.

Интересна и любопитна личност е началникът на Военен клуб - гр. Айтос г-н Иван Иларев. Вроденото му чувство за такт, инициативност и себеотрицание го правят интересен събеседник и привлекателен партньор сред айтоската общественост.

Роден е в с. Нова Камена, обл. Добрич, през 1962г. в семейство на изселници от Северна Добруджа. Завършва основното си образование в родното си село с отличен успех - за него учителите споделят, че е момче с големи заложби, възпитан в любов към всичко българско и родно. През 1981г. завършва техникум по нефтодобив "Проф. А. Златарски" в гр. Долни Дъбник, обл. Плевен, със специалност Среден техник - "Дълбоко сондиране и експлоатация на нефтени и газови находища" - Зачитава диплома с отличие.

През 1981-1982 г. завършва ШЗО "Хр. Ботев" - гр. Плевен, специалност "Танко-строеви" - участва в учения на Варшавския договор "Щит-82" и "Сибир-83 г." - за постигнати високи резултати в овладяване на бойната подготовка е предсрочно произве-

Кап. Иван Иларев с награди на клубовете към ВК-Айтос

Айтос. През месец август 1999 г. е назначен за старши експерт - директор на Военен клуб - гр. Айтос. Тук той разгръща в пълен обем организаторския си талант и скоро става желан и търсен партньор от ръководствата на поделенията от Айтоския, Сливенския, Бургаския и др. гарнизони. Не минава тържество или културно събитие в Айтос без участие на Военен клуб - гр. Айтос. Запазена марка за клуба са организиране на интересни и вълнуващи патриотични мероприятия с айтоското подрастващо поколение, СВВ - (Съюз на вете-

във връзка с честването на Деня на авиацията и космонавтиката - 12 април през 2005 г.; гостуването на директора на Националния исторически музей проф. Божидар Димитров, посланиците на Русия, Украйна и Румъния при откриването на параклис костница „Свети Димитрий“ на загиналите при освобождението на гр. Айтос през 1878г., в чието възстановяване активен участник е военният клуб.

Гостуват през годините редица видни личности във връзка с чествания на бележити дати и годишнини като проф. Никола Хад-

От ляво надясно: г-н Михаил Йорданов, н-к на Военен клуб - гр. Шумен и директор на музея на Шуменския гарнизон, до него са представители на клуб "Традиция" - гр. Шумен

мотата бе връчена от секретаря на общобългарския комитет г-н Стоян Джевезов на тържество пред цялата айтоска общественост. Връчена грамота от кмета на гр. Айтос г-н Евгени Вrabчев за принос към културата на гр. Айтос и плакет "За достоен принос към културата на гр. Айтос".

Към списъка със заслуги и мероприятия могат да бъдат прибавени още и активна изследователска дейност в областта на военната история; работа по проект "Потомствената история в моя

експонат представя сборната униформа на зараждащата се българска войска от I и II-ра Българска легия и четите, с оригинално отлято лъвче на калпака, с ботуши и пишно извезани униформи. С униформата върви и пушката „Робъртс“, английска направа, участвала в сраженията по време на борбите за независимост. Изключителен интерес представлява най-автентичният експонат - униформата на руски подофицер от артилеристки Донски полк с оригинални бинокъл и котелка, с финиш

ден в чин мл. лейтенант.

През 1983 г. се уволнява и започва работа по специалността си в Геолого-проучвателно предприятие Варна - обект гр. Балчик. През 1984 г. е приет във ВИНС "Димитър Благоев" гр. Варна. По време на следването си завършва и Факултета за обществени професии - Социология - специалност „Изследовател на емпирични социологически изследвания“, работи в Биотехнологически институт - „Биомаш“ - отдел „Инженерно-внедрителски“ гр. Варна. През 1990 г. завършва ВИНС - Варна със специалност „Счетоводство и контрол“. През 1992 г. е назначен за гл. счетоводител на БКС - гр. Айтос. Декември 1993 г. печели конкурс и става началник на Финансово отделение на 24-та Танкова бригада-

ран от войните), СВВИ - (Съюз на военноинвалидите и военнопострадалите), СОСЗР - (Съюз на офицерите и сержантите от запаса и резерва) - няма мероприятие с местен и национален характер, в което да не участва Военният клуб. Съвсем заслужено днес айтозлии и гости определят Военния клуб като крепост на българщината, център за културно и военно-патриотично възпитание, средище за съхранение и развитие на айтоските таланти, генератор на родолюбиви и патриотични идеи и т.н. и т.н. Паметни ще останат организирани мероприятия от Военния клуб през годините като гостуването в гр. Айтос на българския космонавт Александър Александров, съпругата му и руския космонавт Юрий Романенко по покана на началника Иван Иларев

живей-директор на националния църковно-исторически музей гр.София; портретистът на Васил Левски от гр.Карлово - портретистът Дечко Тодоров; актьорът Илия Караиванов, пресъздал най-добре образа на Васил Левски.

Какво по голямо признание и по искрена оценка може да бъде дадена на една културна институция и на една личност от връчването на 18.02.2009 г. на началника на Военен клуб - гр. Айтос г-н Иван Иларев Грамота за заслуги с прикрепен към нея релефен знак с образа на Васил Левски, в знак на признание за активна обществено-патриотична дейност с вписване в почетната книга на Общобългарския комитет "Васил Левски" под № 682 за памет и знание на бъдещите български поколения. Гра-

гроба на най-доверения човек на Васил Левски в Лозенградско Тодор Налбантина; проследяване бойния път на 11-та Айтоска дружина от създаването ѝ през участия в Сръбско-българската война 1885 г., Балканската, Междусъюзническата, Първата и Втората световни войни; откриване и заснемане на бойните знамена на гр.Айтос; отпечатване на книга, изработка на паметна плоча и документален филм за история на поделенията в гр.Айтос през 2011г.; издирване на снимки и документи за видни личности от Айтоския край; изследователско пътуване до Дойран-Република Македония, с.Кофчас в Република Турция, гр.Тулча, Бабадаг, Исакча - Онгъла на хан Аспарух в Република Румъния и много други; активно участие в построяването на храм "Св.Атанасий" в с.Пирне - дарител на материали и една от камбаните на храма; инициатор за построяването на Военно-исторически музей в гр.Айтос и член на инициативен комитет за построяването на войнишки паметник в гр.Айтос.

Изключително интересна и невиджана досега изложба на възстановки на автентични военни униформи и оръжия „От средновековието до днес“ е била проведена в Айтос от военния клуб. Поводът за представянето на експозицията са празниците, свързани с Българската армия - 6 и 9 май. Изложбата се организира от Военен клуб - Айтос, съвместно с Регионален клуб „Традиция“ - град Шумен и Военен клуб - Шумен. Специално за откриването на изложбата в Айтос са гостували началникът на Военен клуб - Шумен Михаил Йорданов и представители на клуб „Традиция“ - Шумен. Изложбата представя малка част от експозицията на музея на Шуменския гарнизон. В Айтос пристигнаха емблематични не само за българската, но и за световната история военни униформи. Първата униформа беше на български воин от средните векове с ризница на глинена основа и островърх шлем, с лък и копие с конска опашка. Друг

макет на калпак, сима на въоръжение в руската армия тогава, произведена в заводите „Колт“. Представена е оригинална и добре запазена униформа на български офицер от 1936 година с автентични сюртук, кобур за парабела и каска, с която нашите деди са били на фронта по време на Втората световна война. Редом с нея е и униформа на български войник от този период с бомби бухалки на кръста и картучница - един от най-добрите световни образци за времето си. В краката на войника „лежи“ знаменитият картучен пистолетен „Шпагин“, с който руснаците са превзели Берлин.

На изложбата могат да се видят още рицарски одежди от XV век на военачалник от армията на Владислав Варненчик, пищна турска тъмносиня униформа на военачалник от XV век с червени обувки еминии, униформа на турски низам, характерна за XVIII век с пушка „Ремингтон“. Много вълнение предизвиква най-новият експонат в изложбата - униформата на български офицер в Ирак - Качорин, който загина при атаката в Кербала. Айтос също е дал своя принос за славната българска история, станала ясно от думите на Иван Иларев. Той представи единствената айтооска униформа в изложбата - на старшина Тодор Урумов - механик - водач от 24 танкова бригада, който е пристигнал с първия танк в бригадата и служи в нея 37 години. На откриването на изложбата присъстваха съпругата и дъщерята на Тодор Урумов.

Още много може да се изпише за началника на ВК - Айтос кап.о.р. Иван Иларев. Но тук и в следващите два броя ние ще ви разкажем за децата, младежите и девойките, които са в клубовете на военния клуб в Айтос и техните постижения. И за една нова благотворителна акция, за която вестник „Компас“ ще бъде първият отразил я бургаски вестник. Но за тях в следващия брой.

Станю войвода: Не можах да продам България, защото тя отдавна е разпродадена

Продължение от стр. 6
- А защо сте принудени да протестирате?

- НА БЪЛГАРИЯ Е НЕОБХОДИМА ЧИСТО НОВА СИСТЕМА НА УПРАВЛЕНИЕ, НЕПРИЛАГАНА ДОСЕГА! Старата трябва да бъде цялостно променена! Започва се от пренареждане на Конституцията. Без тази стъпка всички останали опити за каквито и да

било промени ще са обречени еднородневки!

Когато на една риба ѝ е замърсена аквариумната вода ѝ липсва кислород, тя се задъхва, но не може да обясни защо. А не може, защото живее вътре и не вижда колко мръсна е водата. Това, че съм в Ирландия, само ми помогна да видя нашия „аквариум“ от страни. Така успях да разбера, че

ЦЯЛАТА ни водна среда е замърсена ие за СМЯНА. Екосистемата ни е тотално нарушена. Затова няколко човека разработихме т.нар. Модел 4, който предлага практическо решение като алтернатива на затлачената политическа екосистема в България...

- Преди ин-

тервюто за „Компас“, сте отказали на няколко български телевизии да отговорите на техни въпроси. Защо?

- Вече избягвам телефони и скайпове заради „техническите“ режисирани гафове. Покрай обявата за продажбата на България ме поканиха на интервю по БНТ. Имах само едно условие - един въпрос и да няма цензура за това, което исках да кажа в ефира. Но още незапочнал като усетиха, че не се шегувам в желанието си да направя изявление към народа ми, „връзката се разпадна“. Така че, ако ви стиска, ползвайте изявлението, но само в целостта му. Иначе си губи смисълът.

- „Компас“ е вестник на свободното слово, така че приемаме предизвикателството да го публикуваме. Ще ни го предоставите ли?

- Судоволствие. Дори, ако е по силите ви го разпространявайте. Бих се зарадвал и на едно докоснато сърце. Това за мен ще означава, че все още има надежда за България.

КОПНЕЖ

О, майко моя! О, Родино мила!

Що ли си ме майко, в таз земя родила?

Да беше, майко свидна, духнала овреме, сега в сърце ми свито да не дреме бreme:

От тази, тъжна майко, родна орисия, как ще се измъкнем втънали до шия?

Що ли, родна майко, Родино успана не взема аз да стана, не взема да въстана срещу диво ширналите се безмер сиромашия, робство, нищета, духовна немотия?

От тази, тъжна майко, родна орисия, как ще се измъкнем втънали до шия?

Да видя със очите душманите си прости как си кършат пръсти, как си чупят кости, лазейки да молят народа за пощада!

И туй да стане майко, моята награда!..

Станчо, 2013 Дъблин